

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

7^η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2008

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ

1. Ενημέρωση
2. Πορεία αιτημάτων του κλάδου – Προγραμματισμός Δράσης
3. Εγγραφή Νέων Μελών

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Ανεβασμένο το πολιτικό κρεσέντο βλέπω σήμερα.

(Διαλογικές συζητήσεις)

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Λοιπόν συνάδελφοι, από ότι φαίνεται τα Γενικά Συμβούλια του Σεπτεμβρη είναι και στην ουσία η έναρξη της συζήτησης αλλά και των διεκδικήσεων της νέας περιόδου.

Και το επόμενο διάστημα, τουλάχιστον η εκτίμησή μας είναι αυτή, ότι σε καμία περίπτωση δε θα είναι μια ήρεμη κοινοβουλευτική πορεία προς τις ευρωεκλογές, ούτε για τους πάνω, ούτε για τους κάτω. Αλλά θα είναι μια περίοδος πραγματικά οξυμένης ταξικής αναμέτρησης, όπου το κεφάλαιο και οι εκπρόσωποί του επικαλούμενοι την κρίση της οικονομίας και τις διεθνείς κρίσεις, είναι χαρακτηριστικές οι εκφράσεις και η λογική που έβαλε ο Πρωθυπουργός στη ΔΕΘ, θα προχωρήσει σε πολύ σκληρότερα μέτρα για τη θωράκιση υποτιθέμενα της οικονομίας και τα λοιπά.

Εκείνο που εμείς όμως κατά τη γνώμη μου θα πρέπει να προσέξουμε είναι ότι με τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις που έχουν γίνει την τελευταία δεκαπενταετία στην Ελλάδα έχει πλέον διαμορφωθεί ένας εργασιακός μεσαίωνα, ένα καθεστώς εργασιακού μεσαίωνα. Από την

κατάσταση στις ΔΕΚΟ, το πολυδαίδαλο σύστημα των ελαστικών σχέσεων, από την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, τα αστυνομικά μέτρα. Δεν είναι ανάγκη να μπω σε λεπτομέρειες, νομίζω τα λέμε με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο όλοι.

Στα πλαίσια αυτά η κυβερνητική επίθεση θα πρέπει να αντιμετωπιστεί το επόμενο διάστημα ως προσπάθεια θωράκισης και εμβάθυνσης του νέου καθεστώτος από τις πιέσεις τις κρίσεις και της κοινωνικής ανέχειας των εργαζομένων, κι όχι σαν συνέχεια της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, όχι σαν νέα επίθεση απέναντι σε ένα κοινωνικό κράτος το οποίο δεν υφίσταται πλέον, ούτε σαν μια φοροεισπρακτική λογική. Κι ακούγεται αυτό κι ακριβώς επειδή υπάρχουν αυτές οι αντιλήψεις μέσα στο εργατικό κίνημα δεν μπορεί να δοθεί με σαφήνεια το νέο στίγμα που χρειάζεται για τη νέα περίοδο.

Κατά τη γνώμη μας χρειάζεται να περάσουμε σε μια νέα αντίληψη επείγοντως στο επόμενο διάστημα. Σε μία αντίληψη όπου το εργατικό κίνημα θα κάνει μια άλλη πολιτική παρέμβαση, έναν αγώνα για τα οικονομικά δικαιώματα των εργαζομένων. Να περάσει σε αιτήματα ουσιαστικά πια και με τρόπους που θα τα ιεραρχήσει έτσι, ώστε να χτυπάει και να αμφισβητεί τον πυρήνα σήμερα της αστικής πολιτικής και της καπιταλιστικής κυριαρχίας στη σημερινή φάση.

Δεν μπορούμε πλέον να είμαστε σε ένα καθεστώς που απλώς θα προσπαθούμε με μια διαρκή άμυνα, που όσο και άμυνα να παίζεις τα γκολ θα πέφτουν το ένα μετά το άλλο, να αντιμετωπίσουμε είτε κλαδικά ζητήματα, είτε να σώσουμε οτιδήποτε αν σώζεται και τα λοιπά. Αυτό μαθηματικά γίνεται όλο αυτό το διάστημα, εάν συνεχιστεί να γίνεται αυτό την επόμενη περίοδο, αν αυτή τη λογική ακολουθήσουμε κι εμείς, σίγουρα θα μετράμε την επόμενη περίοδο νέες ήττες και νέες υποχωρήσεις πάνω στα συλλογικά και εργασιακά μας δικαιώματα.

Θα πρέπει λοιπόν να περάσουμε σε μια αντίληψη συγκροτώντας τρία ζητήματα. Πρώτον, ανατροπής γενικά που λέμε του εργασιακού μεσαίωνα. Χοντρικά δηλαδή, αν διαβάσετε το πλαίσιο συλλογικών διαπραγματεύσεων που καταθέσαμε, περιγράφεται με ένα τρόπο. Είναι όλοι οι νόμοι, όλες οι ρυθμίσεις, όλες οι ντιρεκτίβες που προέρχονται και από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Διεθνή Τράπεζα, οι

οποίοι καθορίζουν αυτό το στίγμα, από το νόμο της μερικής απασχόλησης, για τις συμβάσεις έργου, για την ελαστική εργασία για, για, για μια σειρά πράγματα.

Δεν πρέπει λοιπόν να το δούμε μεμονωμένα, θα πρέπει να πάμε σε ένα κίνημα το επόμενο διάστημα συνολικής ανατροπής του εργασιακού μεσαίωνα κι αυτό θα πρέπει να προτάξουμε πρώτα απ' όλα. Διότι αν δεν το κάνουμε αυτό, όχι μόνο θα θωρακιστεί και θα απογειωθεί το καθεστώς της κατάστασης στην εργατική τάξη σήμερα, αλλά δεν θα υπάρχουν και περιθώρια να αντιδράσει και θα πω πολλά παραδείγματα γύρω από αυτό.

Δεύτερον, διεκδικήσεις ενταγμένες σε ένα πρόγραμμα σύγχρονων εργατικών αναγκών. Πρέπει να σταματήσει η λογική πλέον διαπραγμάτευσης και διαχείρισης της μιζέριας που μας υπαγορεύουν, της ζητιανιάς των 20, των 30, των 50 ευρώ, κάτι να σεπώσουμε. Αυτό δεν οδηγεί επίσης πουθενά. Θα πρέπει να προτάξουμε τις σημερινές ανάγκες σήμερα των εργαζομένων, λίγο πολύ περιγράφονται, δεν είναι το ζήτημα τα 1.300 που λέει ας πούμε το πλαίσιο διεκδίκησης της Ομοσπονδίας ή τα 1.400.

Όμως θα πρέπει να κινηθούμε σε μία λογική έξω από αυτό που καθορίζεις στα οικονομικά αιτήματα, διότι από ότι είδα το αίτημα στην οικονομική διεκδίκηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων μπαίνει ένα 1.300 γενικά, που στην ουσία δε θα διαπραγματευθεί από μας διότι αυτό λέμε, κι από την άλλη περιορίζουμε ένα δεκάρικο διότι είναι Θέμη η κράτηση από τα 140 ευρώ που ζητάμε εμείς το διορθωτικό ποσό κι άλλα 70 ευρώ στο επίδομα ειδικής απασχόλησης που στο παζάρι θα πέσει ένα 50άρι.

Όμως, δεν μπορούμε σήμερα να μιλάμε για οικονομικές διεκδικήσεις, αν θέλουμε να είμαστε συνεπείς σε αυτά που λέμε κι όχι σε αυτά που λέω εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος, να μην έχουν σαν πρόταγμα ότι πρέπει να είναι πάνω από 200 ευρώ με οποιοδήποτε τρόπο.

Διότι αν θεωρήσουμε ότι 1.172 είναι ο εισαγωγικός μισθός στην ΥΕ κατηγορία, μαζί με τα έξοδα κίνησης και μαζί με το επίδομα ειδικής απασχόλησης, δεν μπορούμε λοιπόν να πέσουμε κάτω από αυτό που έχουμε σαν προμετωπίδα μας, έστω τα 1.300. Κατά συνέπεια θα πρέπει να

διαμορφωθεί κι έτσι η λογική των οικονομικών διεκδικήσεων, που θα πω δυο λόγια πιο αναλυτικά παρακάτω αν έχω χρόνο.

Κι ένα τρίτο στοιχείο είναι ότι πρέπει πλέον να διαμορφωθεί λογική μετώπου. Ενιαίου μετώπου των εργαζομένων, πανεργατικού αγώνα, διακλαδικού συντονισμού, όχι συντονισμού παραταξιακού. Να ξεφύγουμε, να βγάλουμε όσο το δυνατόν περισσότερο μπορούμε όλοι μας τα παραταξιακά και τα κομματικά γυαλιά μας, για να δούμε καθαρότερα την πραγματικότητα και στους εαυτούς μας, ανεξάρτητα το τι πολιτικά θα ψηφίσουμε, αλλά και τις ίδιες τις ανάγκες των εργαζομένων.

Και σε αυτό πρέπει να είμαστε -πως το λένε- μπερεκέτηδες, θα πρέπει να ξεπεράσουμε και τους ίδιους τους εαυτούς μας και τις ίδιες τις παρατάξεις μας και τα ίδια μα τα κόμματα πολλές φορές, εάν θέλουμε να συμβάλλουμε δημιουργικά στο να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση.

Και βεβαίως συνάδελφοι για να αντιμετωπιστούν αυτά τα ζητήματα απαιτούνται άλλες οργανωτικές δομές σήμερα στο συνδικαλιστικό κίνημα, πέρα και έξω από τον 1264 και τις δομές των Συνδικάτων σήμερα. Δυστυχώς, το λέω και το λέω πάρα πολλές φορές, τα Συνδικάτα είναι δομημένα με την εργασία όπως ήταν τον προηγούμενο αιώνα. Έχει αλλάξει και καθόμαστε και τσακωνόμαστε μεταξύ μας εάν θα ψηφίζουν για αντιπροσώπους ή δε θα ψηφίζουν.

Οι εργαζόμενοι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση παράδειγμα σήμερα, είναι το σύνολο των εργαζομένων με οποιεσδήποτε σχέσεις εργασίας υπάρχουν, ακόμα και της μίας μέρας. Το πως δίκαια θα εκπροσωπούνται από το πρωτοβάθμιο μέχρι το δευτεροβάθμιο, το πως με ενιαίο τρόπο θα συμμετέχουν και θα διεκδικούν, είναι ένα σοβαρό και μεγάλο ζήτημα που πρέπει να αντιμετωπιστεί κι όχι με τη λογική τι θα τσιμπήσουμε κι όχι με τη λογική διαφορετικών προνομίων.

Γιατί σαφώς ένας εργαζόμενος περιορισμένης απασχόλησης ή ορισμένου χρόνου δεν μπορεί να συμμετέχει με τον ίδιο τρόπο σε ένα συνδικαλιστικό όργανο το οποίο είναι δομημένο στην τριετία, αφού αυτός θα ανακυκλωθεί τρεις φορές το χρόνο. Θα πρέπει να αναζητήσουμε άλλους τρόπους, πέρα δηλαδή τα αιτήματα, της μόνιμης σταθερής δουλειάς και τα

λοιπά, να μην στραβώνουμε τη βέργα ούτε από τη μια πλευρά, ούτε από την άλλη.

Ούτε όλοι μέσα άκριτα κι όλοι έτσι κι αλλιώς, αλλά ούτε και αδιαφορούμε και διατηρούμε μόνοι μας τη μονιμότητα και τη σταθερά. Πρέπει αυτό να είναι ένα σοβαρό ζήτημα που εμείς θα καταθέσουμε ολοκληρωμένη πρόταση. Πραγματικά ολοκληρωμένη πρόταση, που όμως σαφώς ξεπερνάει σας λέω και τα πλαίσια του 1264 και τα πλαίσια της δομής των Συνδικάτων σήμερα και είναι αναγκαίο να γίνει και πρέπει να γίνει όσο το δυνατόν συλλογικά.

Τελειώνοντας, μερικές παρατηρήσεις πάνω στο πλαίσιο που μπαίνει για να είμαστε και πιο συγκεκριμένοι. Κατ' αρχήν η πρόταση που καταθέσαμε για τα βαρέα, πρέπει να αλλάξει. Είναι λάθος και επί της ουσίας και σε μια σειρά ζητήματα. Δεν περιλαμβάνει μια σειρά ειδικότητες, δεν παίρνει υπόψιν την επίδραση του περιβάλλοντος σε μια σειρά εργασίες οι οποίες δεν είναι μόνο ειδικότητα κι αυτό μας το έχουν καταθέσει πολλά σωματεία και κυρίως των χωματερών.

Επίσης εξαιρεί μια σειρά κατηγορίες που θα έπρεπε να μπου, είναι λάθος να βάζουμε εμείς το ζήτημα και να επαναφέρουμε την εισφορά εμείς, ανεξάρτητα αν υπάρχει και στον ιδιωτικό τομέα. Αλλά δεν πρέπει να ζητάμε εμείς σε πρόταση αυτό το πράγμα, εμείς θα πρέπει ίσα-ίσα να πάμε στην κατεύθυνση που λέει στο τέλος ότι παλεύουμε για τη μείωση και την κατάργηση της εργατικής εισφοράς.

Ότι θα πρέπει επίσης να ζητάμε ένα διαφορετικό υπολογισμό στη σύνταξη, όπως είπαμε με εικοστά όγδοα ή με τριακοστά. Θα πρέπει να ζητάμε παραπάνω άδεια εργασίας και μείωση των ορίων ηλικίας. Έτσι θα πρέπει να μπαίνει διεκδικητικά και όχι απλά μια μεταφορά της ήδη υπάρχουσας κατάστασης. Κατά συνέπεια είναι λάθος που μπαίνει έτσι στο πλαίσιο των διεκδικήσεων η πρόταση για τα βαρέα και κατά τη γνώμη μου πρέπει να αλλάξει.

Για τις οικονομικές αυξήσεις νομίζω έβαλα ένα στίγμα και εκείνο που θέλω συνάδελφοι να πω είναι ότι θα πρέπει να μιλήσουμε πλέον και είναι πρόταση που την καταθέτω στο Γενικό Συμβούλιο σήμερα, ότι χρειάζεται μια άμεση πρωτοβουλία, πανελλαδική, από την Ομοσπονδία, για τις συμβάσεις

μίσθωσης έργου με σκοπό την κατάργησή τους, να μην υπάρχουν στην Τοπική Αυτοδιοίκηση σήμερα, να μην μπορούν να γίνουν, και τη μετατροπή αυτών που υπηρετούν που δυστυχώς είναι πολλές χιλιάδες, σε εξαρτημένη σχέση εργασίας αορίστου ή ορισμένου χρόνου και ασφαλισμένοι στα ταμεία μας.

Αυτός πρέπει να είναι ένας κρίσιμος σοβαρός αγώνας, ο οποίος πρέπει να έχει και δικαστική διεκδίκηση. Έχουμε πολλά παραδείγματα σε όλη την Ελλάδα που εργαζόμενοι μεμονωμένα πήγαν και κατάφεραν και δικαστικά να βγάλουν αποφάσεις ότι κάνουν εξαρτημένη σχέση εργασίας, ασφαλίστηκαν στο ΙΚΑ και τα λοιπά. Πρέπει αυτή την πρωτοβουλία να την πάρουμε συνολικά και συλλογικά μπροστά στο Συνέδριο με διάφορες πλευρές και να την καταθέσουμε και αναλυτικά.

Και τέλος να ανοίξουμε το αίτημα για αναγνώριση της προϋπηρεσίας από όλους τους φορείς του ιδιωτικού τομέα. Είναι μισό αυτό που λέμε μόνο για τις ΔΕΚΟ και τα λοιπά. Σήμερα έρχονται άνθρωποι 50 και 45 χρονών που ήταν λογιστές που ήταν οτιδήποτε με μια τεράστια εμπειρία που τους ζητάτε κιόλας για να προσληφθούν και μπαίνουν μέσα στο δέκατο όγδοο μισθολογικό κλιμάκιο. Είναι ζητήματα που πρέπει θαρραλέα όλα αυτά να τα πούμε.

Κατά τα άλλα νομίζω ότι θα πρέπει να κινηθούμε σε μια λογική προετοιμασίας του κλάδου πάνω σε αυτά τα ζητήματα και οργανωμένα και συντονισμένα να προγραμματίσουμε τη συγκεκριμένη έκφραση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων, στο οποίο κατ' αρχήν έτσι όπως διατυπώθηκε δεν έχω αντίρρηση.

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Όπως τα έβαλε ο Θέμης για το Συνέδριο συνάδελφοι για μένα η ουσία δεν είναι περιφέρεια ή Αθήνα, η ουσία είναι τι Συνέδριο θα είναι αυτό. Μπορεί να γίνει στην Αθήνα και να είναι επίσης τουριστικό, μπορεί να γίνει στην περιφέρεια και να είναι αν θέλετε και αγωνιστικό Συνέδριο.

Κατά συνέπεια ο χώρος, ο τόπος που θα επιλεγεί έχει μεγάλη σημασία το τι περιθώριο θα του δώσει. Και για πλάκα εγώ έλεγα ούτε περιφέρεια ούτε Αθήνα αλλά εν πλω και μάλιστα κατά προτίμηση αν θέλετε και Συνέδρια που κάνουμε με το Δημητρούλα να ξεκινήσουμε από την Αλεξανδρούπολη και να πάμε στην Κρήτη.

Νομίζω αυτό είναι το ουσιαστικό και κυρίως να προσανατολιστούμε τόσο οι συνεδριάσεις του Γενικού Συμβουλίου ή τουλάχιστον οι μισές και πλέον να γίνονται σε χώρους δουλειάς, να σηματοδοτήσει και ένα νέο στίγμα η Ομοσπονδία, αλλά και οι χώροι των συνεδρίων να γίνονται επίσης σε χώρους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και κατά κυριότητα στις μεγάλες πόλεις που έχουν τέτοιες δυνατότητες. Αυτό είναι το σκεπτικό μας για το Συνέδριο.

Δεύτερον, συμφωνώ με την ημερίδα για τον Καποδίστρια II και έτσι όπως τοποθετήθηκε και με τις υπόλοιπες μορφές κινητοποιήσεων, την 4ωρη για την αστυνομία και τα λοιπά. Η άποψή μου κι εμένα είναι η 24ωρη η δικιά μας η κλαδική να κατευθυνθεί προς το Συνέδριο της ΚΕΔΚΕ εκείνη την περίοδο και για το Δήμο Θεσσαλονίκης.

Εγώ όμως βάζω την πρόταση που έθεσα εισηγητικά, να πάρουμε απόφαση σήμερα για άμεση πρωτοβουλία για τις συμβάσεις μίσθωσης έργου σαν Ομοσπονδία, να καλέσουμε μαζικά τους εργαζόμενους, να οργανωθούμε σε αυτό και για δικαστική και για συνδικαλιστική διεκδίκηση μετατροπή της συμβάσεως εξαρτημένης σχέσης εργασίας.

Και για τα αιτήματα όπως μπαίνουν στη σύμβαση έκανα τις παρατηρήσεις, νομίζω ήταν σαφές, δε χρειάζεται να πω τίποτα περισσότερο.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Εμείς από τη μεριά μας συμφωνούμε με την προσθήκη του Νίκου για τις συμβάσεις μίσθωσης έργου.